

Arrest

nr. 177 582 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 13 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 april 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker op 20 juni 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 augustus met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 8 maart 2005 als minderjarige samen met zijn ouders België binnen en zijn ouders vragen op dezelfde dag asiel aan. Op 7 juni 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 8 mei 2007 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 1 239 van 17 augustus 2007 weigert de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de ouders van de verzoeker.

1.2. Op 19 mei 2006 dienen de ouders van de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 14 januari 2008 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.3. Op 23 oktober 2007 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de ouders van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Bij arresten nrs. 10 874 en 10 875 van 30 april 2008 verwerpt de Raad de beroepen tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

1.4. Op 26 oktober 2007 dienen de ouders van de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Op 17 januari 2008 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.5. Op 26 november 2007 dienen de ouders van de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 25 november 2008 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.6. Op 15 januari 2008 dienen de ouders van de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag op 3 april 2008 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 3 september 2012 ten aanzien van de ouders van de verzoeker en op 4 september 2012 ten aanzien van de verzoeker zelf ongegrond bevonden.

1.7. Op 7 januari 2009 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 8 juni 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.8. Op 8 april 2011 dienen de ouders van de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 9 oktober 2012 worden zij gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur.

1.9. Op 16 november 2012 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 7 oktober 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Bij arrest nr. 173 576 van 25 augustus 2016 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

1.10. Op 5 november 2014 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van een Belg. Op 30 april 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 154 347 van 13 oktober 2015 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.11. Op 21 oktober 2015 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van een Belg. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19*ter* en er wordt hem gevraagd om binnen de drie maanden de volgende documenten voor te leggen: *“het bewijs van voldoende stabiele en regelmatige bestaansmiddelen van het persoon die recht tot verblijf geeft, bewijs dat hij tenlaste is van het persoon die het recht tot verblijf geeft, attest van mutualiteit”*.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker de volgende stukken heeft aangebracht:

- attest van de consulaire dienst van de Armeense ambassade;
- geboorteakte;
- attest verzekeraar mutualiteit;
- kopie van een in het Belgisch Staatsblad te publiceren attest met de verdeling van de aandelen en de benoeming van de gerant vanaf 5 november 2015 voor onbepaalde tijd;
- attest werkloosheidsuitkering;

- attest inschrijving cursus Frans op naam van de referentiepersoon;
- huurcontract;
- rekeninguittreksels.

Op 18 april 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 20 juni 2016 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21/10/2015 werd ingediend door:

(…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...'

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, ... die te hunnen laste zijn (...)'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- Attest van verzekeraar opgemaakt bij de mutualiteit als persoon ten laste van M. H. (...)

Dit is niet voldoende om voor gezinshereniging in aanmerking te komen als ten laste.

- Rekeningafschrift voor de uitbetaling van het loon voor de maand november, december en januari 2015

- Kopie van een in het Belgisch Staatsblad te publiceren attest met de verdeling van de aandelen en de benoeming van de gerant voor onbepaalde tijd vanaf 5 november 2015

Uit de voorgelegde stukken (rekeningafschrift, schrijven van de advocaat) blijkt dat betrokkene de afgelopen maanden over een inkomen beschikte. Aangezien betrokkene zelf over een inkomen beschikt, kan niet gesteld worden dat hij financieel ten laste is van de referentiepersoon.

Er werden geen overige documenten voorgelegd. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene sedert 21/11/2013 op het adres van de referentiepersoon woont. Op het zelfde adres wonen betekent echter niet automatisch dat de betrokkene ook ten laste is. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon. Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat, en gelet dat niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen (zie onderstaande motivatie), blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land

van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- Attest van werkloosheidsuitkering voor de maand november en december 2015

Gezien de Belgische onderdaan een werkloosheidsuitkering krijgt en niet bewijst dat zij heden actief op zoek is naar werk, voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 42, § 1, tweede lid, en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In de uiteenzetting van het middel wordt eveneens gewag gemaakt van een schending van de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 3°, en 40ter van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"2.1.1. Algemene regels

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Vornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat

de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.1.2. *Beslissing ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag – toepassing op de feitsituatie in casu*

Ten eerste stelt art. 42, § 1, Vw. (W 2007-04-25/49, art. 25, 046; Inwerkingtreding : 01-06-2008), het volgende:

"Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier. "

Er dient te worden vermeld dat de verwerende partij in casu binnen 6 maanden na de datum van verzoekster haar aanvraag i.a. datum op de bijlage 19ter een beslissing ten gronde moest treffen.

Een ontstentenis van een beslissing binnen voornoemde termijn impliceert een erkenning van het verblijfsrecht in opzichtsens verzoeker.

Niettegenstaande dat op de bestreden beslissing 18/04/2016 op geacteerd staat, dient er te worden vastgesteld dat geen objectieve verifieerbare indicaties bestaande zijn in het administratief dossier dat deze beslissing daadwerkelijk op 18/04/2016 - zoals o.a. een telefaxbewijs op de bestreden beslissing - aan de bevoegde burgerlijke stand (vreemdelingendienst) werd overgemaakt.

Verzoeker heeft zich immers op 22/04/2016 tot de bevoegde burgerlijke stand (vreemdelingendienst) gewend. Er was op dat ogenblik nog geen beslissing voorhanden.

Verzoeker werd bijgevolg verzocht om pasfoto's te deponeren en de vereiste administratief bijdragen te voldoen voor de inbezitstelling van haar F kaart, dewelke hij ook verricht heeft.

Verzoeker werd enkele dagen later door datzelfde dienst plots getelefoneerd met de melding dat er opeens een beslissing voorhanden was en dat hij deze beslissing diende af te halen.

Verzoeker heeft de indruk dat de bestreden beslissing een gesolliciteerd karakter bezit en dat verwerende partij in casu hals over kop een beslissing heeft opgesteld op 18/04/2016 (enkele dagen voor het verstrijken van de termijn), doch dat deze beslissing niet binnen de wettelijke termijn van zes maanden aan de burgerlijke stand (vreemdelingendienst) van zijn wettelijke woonplaats werd overgemaakt.

Verzoeker heeft ten minste het recht om op basis van objectieve aanduidingen {zoals o.a. een datum verzending telefax op de bestreden beslissing dewelke courante werkwijze is in dergelijke dossiers) te kunnen verifiëren wanneer de beslissing precies getroffen is en wanneer deze naar de bevoegde diensten voor kennisname werd overgemaakt door verwerende partij.

2.1.3. *Ten laste van de Belgische moeder - toepassing op de feitsituatie in casu*

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat: om "ten laste" te kunnen worden beschouwd er reeds een afhankelijkheidsrelatie diende te bestaan tussen verzoeker en zijn moeder in het land van herkomst of origine ; dat verzoeker de afgelopen maanden over een inkomen beschikte en aldus niet gesteld kan worden dat hij financieel ten laste is van zijn Belgische moeder; en dat uit het louter samen woonst sedert 21/11/2013 niet kan worden afgeleid dat hij effectief ten laste was van zijn moeder.

Het is terecht om te stellen dat verzoeker ten laste moet zijn van zijn Belgische moeder en hij derhalve afhankelijk moet zijn van de materiële steun vanwege zijn Belgische moeder.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet spreekt immers van bloedverwanten in neerdalende lijn "die te hunnen laste zijn". Nergens kan er worden gelezen dat deze verplichting om te beschikken over afdoende bestaansmiddelen enkel zou slaan op het ten laste nemen van de descendent in het land van herkomst.

Verwerende partij daarentegen stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker hoe dan ook moest aantonen dat hij financieel/materieel afhankelijk was van zijn Belgische moeder in het land van herkomst zonder het in aanmerking te nemen van het procedureel parcours van verzoeker in het Rijk.

Zoals hier voren uiteengezet stelde verzoeker alhier samen met zijn ouders een asielprocedure in op 08.03.2005 de welk een einde nam op 27.08.2007, waarvoor naar zijn AD wordt verwezen.

Verzoeker is als minderjarige samen met zijn ouders naar België verkast en heeft dezelfde procedureel parcours van zijn ouders gevolgd.

Hij is sedertdien niet meer naar Armenië teruggekeerd, aangezien zijn gezin alhier in België vertoefde en inmiddels Belgen zijn geworden.

Er werd op 19.05.2006 een procedure ex art. 9, §3 Oud Vw. ingesteld welk tot 14.01.2008 in beslag nam.

Verzoeker zijn ouders werden samen met zijn zusters en broer definitief geregulariseerd op 09/10/2012 en bijgevolg in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van onbepaalde duur (B- kaart), doch verzoeker niet, om reden dat hij geen geldige Armeense passpoort had.

Verzoeker zijn ouders hebben a posteriori de Belgische nationaliteit bemachtigd.

Verzoeker woont sedert 21/11/2013 ononderbroken met zijn Belgische moeder onder één zelfde dak en werd steeds door haar materieel en financieel ondersteund.

De stelling van verwerende partij is kennelijk onredelijk of onzorgvuldig, aangezien verwerende partij zelf heeft kunnen vaststellen dat verzoeker samen met zijn ouders als minderjarig kind naar België is gereisd en nadien niet meer naar het land van herkomst is teruggekeerd, aangezien zijn integraal gezin inmiddels in het bezit werd gesteld van een verblijfsrecht van onbepaalde duur en achteraf tevens aanspraak heeft kunnen maken op de Belgische nationaliteit. Met voornoemd cruciaal element heeft verwerende partij kennelijk geen rekening gehouden.

Deze materiële steun moet verzoeker toelaten om minimaal te kunnen overleven in haar herkomstland of gewone verblijfplaats, rekening houdende met zijn financiële en sociale omstandigheden.

Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker zijn inkomen uit zijn zelfstandige activiteit van korte duur was en dat hij — niettegenstaande dat er een publicatie was in het Belgisch Staatsblad van de benoeming tot gerant per 05/11/2015 — verzoeker de maanden en zelfs jaren voor zijn aanvraag ex art. 40 ter vv. geen enkele bron van inkomsten heeft genoten.

Bovendien werden deze stukken waar zijn inkomsten uit bleek, pas achteraf door de raadsman van verzoeker aan het dossier toegevoegd, nadat de termijnen om stukken toe te voegen vermeld op de Bijlage 19 ter al reeds versteken was.

Men is als familielid ten laste van een Belg of Unieburger en diens echtgenoot of partner, als men in de maanden vóór de aanvraag voor gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen. Dit om minimaal te kunnen overleven in het herkomstland of de gewoonlijke verblijfplaats.

"Uit het feit dat verzoekster sedert haar aankomst in België op hetzelfde adres staat ingeschreven als haar vader kan echter niet ipso facto worden afgeleid dat zij ook ten laste was van haar vader. Deze voorwaarde dient op een actieve wijze te worden aangetoond en het volstaat niet dit impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont... Dit bloot betoog kan het oordeel van de

gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoekster onvoldoende heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon niet aan het wankelen brengen¹".

Er kan in casu onstuitbaar worden vastgesteld dat verzoeker sedert 21/11/2013 en derhalve de maanden vóór de aanvraag voor gezinshereniging tot op heden, financieel ten laste was van zijn Belgische moeder. Zij heeft immers de huurgeleden en nutsvoorzieningen voldaan en er is derhalve op actieve wijze aangetoond dat hij ten laste was van zijn Belgische moeder.

Verzoeker was gedurende deze lange periode niet in het bezit van een legale verblijfstitel in het Rijk en als dusdanig had hij geen recht om arbeid te verrichten/zelfstandige activiteit uit te oefenen; evenmin heeft hij leefloon genoten, met dien verstande dat hij volledig materieel en financieel ten laste was van zijn moeder.

Bovendien heeft verzoeker stukken aan zijn administratief dossier gevoegd waaruit blijkt dat zijn Belgische moeder diverse betalingen heeft verricht van zijn facturen.

Verwerende partij moet tevens rekening houden met de financiële en sociale omstandigheden.

Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Het is mogelijk dat verzoeker al een tijdje in België verblijft op het moment dat hij de aanvraag gezinshereniging indient, wat in casu het geval is in hoofde van verzoeker om reden dat hij als minderjarige door zijn ouders naar België werd meegenomen en niet meer naar Armenië is teruggekeerd.

Verzoeker kan derhalve terecht niet aantonen dat hij voor zijn aankomst in België financieel ondersteund werd door zijn Belgische moeder, aangezien zij samen naar België zijn gevlucht en zijn ouders pas achteraf de Belgische nationaliteit hebben verworven en dat hij de maanden en zelfs jaren voor onderhavige aanvraag integraal ten laste was van zijn moeder.

Het staat in casu buiten kijf dat verzoeker financieel en materieel ondersteund werd door zijn Belgische moeder, des te meer daar verwerende partij niet concretiseert hoe verzoeker al deze periode zou hebben overleefd in België zonder enige bron van inkomen en/of uitkeringen.

Dat kan uiteraard een wettig of een onwettig verblijf zijn. In dit geval moet verwerende partij verzoeker ten laste beschouwen als verzoeker de Belg of Unieburger ingeschreven staan op hetzelfde adres, of de Belg of Unieburger zijn huisvesting financiert. Het bewijs van 6 maanden overschrijvingen voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging hoeft verzoeker in dit geval niet voor te leggen .

In het arrest JIA van het Hof van Justitie van 9 januari '2007 heeft het Hof gesteld dat de voorwaarde van "ten laste " inhoudt dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan "de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot ten einde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan De bewijslast inzake het ten laste zijn van een Belgische moeder ligt derhalve bij verzoeker.

Het staat in casu buiten kijf dat verzoeker ten laste is van zijn Belgische moeder aangezien zij sedert 21/11/2013 ingeschreven staan op hetzelfde adres en dat deze Belgische moeder minstens zijn huisvesting en nutsvoorzieningen heeft gefinancierd.

Het louter feit dat verzoeker zijn leven verder wilt opbouwen in België en enkele maanden nadat onderhavige aanvraag werd ingesteld een loon heeft genoten uit een prijswaardige zelfstandige activiteit doet hieraan onder geen enkel beding afbreuk.

Dit gegeven wordt in de bestreden beslissing nergens onderzocht en gemotiveerd.

Het bewijs van 6 maanden overschrijvingen voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging hoeft verzoeker in casu aldus niet voor te leggen aangezien aan de hand van de historische van woonst onstuitbaar blijkt dat hij sedert minstens 21/11/2013 tot op heden met haar samenwoont en effectief door haar wordt onderhouden.

Door het ontbreken van het overgaan tot de nodige onderzoeken en het niet in aanmerking nemen van het geheel van de door verzoeker opgeworpen stukken, weerlegt verwerende partij niet op een ernstige wijze dat verzoeker in België niet materieel en/of financieel afhankelijk is van zijn Belgische moeder.

Aangezien verwerende partij geen rekening heeft gehouden met deze niet onbelangrijke omstandigheden.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing komt derhalve tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en schendt bovendien art. 40bis, §2, eerste lid, 3° juncto art. 40 ter van de vreemdelingenwet.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is en volstaat om de bestreden beslissing te vernietigen.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn Belgische moeder en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen wat betreft de afhankelijkheidsgraad en financiële situatie van de referentiepersoon.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 - 1983, 963.).

Dat het middel bijgevolg ernstig is;

2.1.4. Voldoende bestaansmiddelen - toepassing op de feitsituatie in casu

Het is uiteraard de vreemdeling die vervoegd wordt, in casu de Belgische partner van verzoekster die moet bewijzen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Overeenkomstig art. 7, §1, c van de Richtlijn 2003/86 worden de aard en de regelmaat van deze inkomsten beoordeeld en wordt er rekening gehouden met het niveau van de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden ten laste van de vervoegde vreemdeling.

Daarenboven is het zo dat vreemdelingen die een vervangingsinkomen ontvangen, zoals bvb. een werkloosheidsuitkering, niet beschouwd wordt als ten laste van de openbare overheden (Parl. St. Doc 51-2478/001 p. 48).

Verwerende partij stelt al te licht dat de Belgische ouder niet bewijst dat zij actief werk zoekt en derhalve wordt haar werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen.

In eerste instantie dient de Belgische ouder niet te bewijzen dat hij actief op zoek is naar werk als hij vrijgesteld is van de verplichting om beschikbaar te zijn op de arbeidsmarkt overeenkomstig artikel 89 en 98bis koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering (Grondwettelijk Hof 26 september 2013, nr. 121/2013). Dit gegeven is nergens in de bestreden beslissing onderzocht.

De bestaansmiddelen van de vervoegde vreemdeling moet thans gelijk zijn aan minstens 120% van het leefloon tarief - persoon met een gezin ten laste - en zulks conforme art. 40ter Verblijfswet.

Momenteel bedraagt dat 1307,78 EUR. Het bedrag is gekoppeld aan de spilindex van de consumptieprijzen.

Desalniettemin, moet men zoals vermeld bij het beoordelen van de bestaansmiddelen rekening houden met de aard en regelmatigheid van deze inkomens, met dien verstande dat leefloon, maatschappelijke

dienstverlening, gezinsbijslag, wachttuitkering en een overbruggingsuitkering niet in aanmerking kunnen worden genomen.

De inkomensgrens van 120% leefloon is volgens het arrest Chakroun van 4 maart 2010, nr. C- 578/08 te hoog en strijdig met de rechtspraak van het Hof van Justitie. Bestaansmiddelen die minstens gelijk zijn aan 100% van het leefloon tarief 'persoon met een gezin ten laste' zouden voldoende moeten zijn².

Als de vreemdeling die vervoegd wordt geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, mag verwerende partij de aanvraag gezinshereniging niet automatisch weigeren.

Verwerende partij moet eerst een behoefteanalyse maken van het gezin. Op basis daarvan bepaalt verwerende partij welke bestaansmiddelen verzoekers nodig hebben om in de behoeften van hun gezin te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid (art. 42, §1, tweede lid Vw.).

Wanneer zelfs het gezinslid in casu geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, moet verwerende partij een behoefteanalyse maken van het integraal gezin en op basis daarvan vaststellen welke bestaansmiddelen zij behoeven om in hun behoeften te voorzien, zonder ten laste te vallen van de overheid wat verwerende partij in casu duidelijk niet afdoende heeft gedaan.

Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw. moet verwerende partij in dit geval een behoefteanalyse maken.

Zij moet nagaan of de burger en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Er rust in het verlengde hiervan een motiveringsverplichting in hoofde van verwerende partij waaruit moet blijken dat aan deze behoefteanalyse werd voldaan³.

Immers, deze bepaling stelt een onderzoek op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden, om te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien.

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoeker, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet namelijk dat hij hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling.

Aangezien verwerende partij prompt is overgegaan tot het overmaken van de bestreden beslissing aan de bevoegde vreemdelingendienst van wettelijke woonplaats van verzoeker, heeft zij vanzelfsprekend niet de kans gehad om aan verzoeker bescheiden en inlichtingen omtrent de inkomsten van verzoeker zelf te verzoeken.

Uit het administratief dossier blijkt derhalve dat de gemachtigde geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen zoals o.a. stukken waaruit zou kunnen blijken dat zij actief op zoek was naar werk en of zij vrijgesteld is van de verplichting om beschikbaar te zijn op de arbeidsmarkt overeenkomstig artikel 89 en 98bis koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering.

De verwerende partij heeft in casu onzorgvuldig geoordeeld door geen rekening te houden met de eigen behoefte van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden zoals o.a. de inkomsten uit het zelfstandig beroep van verzoeker zelve om tot een standpunt te komen inzake hun noodzakelijke bestaansmiddelen, zoals dat is vereist door artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Verwerende partij had de financiële situatie van de referentiepersoon en verzoeker zelf kunnen verifiëren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, doch heeft men zulks tevens niet gerealiseerd waardoor men geen behoefteanalyse heeft gemaakt met een schending van artikel 42, § 1, tweede lid Vw. tot gevolg.

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn;"

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Verzoeker haalt in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 42, §1, lid 2 van de Vreemdelingenwet.

Hij betoogt dat de bestreden beslissing een gesolliciteerd karakter heeft en stelt dat verwerende partij hals over kop d.d. 18 april 2016 de voorliggende beslissing heeft opgesteld, doch niet binnen de wettelijke termijn van zes maanden aan de burgerlijke stand van zijn woonplaats werd overgemaakt. Hij stelt sedert 21/11/2013 en derhalve vóór de aanvraag gezinshereniging tot op heden financieel ten laste te zijn van zijn Belgische moeder. Hij vervolgt dat de Belgische referentiepersoon niet dient te bewijzen actief op zoek te zijn naar werk als hij is vrijgesteld van de verplichting om beschikbaar te zijn op de arbeidsmarkt, conform de artikelen 89 en 98bis van het KB van 25 november 1991. Er zou geen behoeftanalyse gemaakt zijn.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing binnen de in artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet voorziene termijn werd genomen. De aanvraag voor verblijfsmachtiging werd ingediend op 21 oktober 2015 en de bestreden beslissing werd genomen op 18 april 2016, te weten binnen de wettelijke termijn van zes maanden en is bijgevolg tijdig. Het tijdstip van kennisgeving doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Verwerende partij verwijst hierbij naar rechtspraak van Uw Raad:

“Artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet vormt de omzetting in Belgisch recht van artikel 10.1 van de richtlijn 2004/38/EG (zie de wetten van 25 april 2007 en 8 juli 2011 tot wijziging van de vreemdelingenwet) en deze bepaling dient dan ook in het licht hiervan te worden geïnterpreteerd. Uit artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet juncto artikel 10.1 van de richtlijn 2004/38/EG volgt dat het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezit, dient te worden erkend binnen de zes maanden na de aanvraag door middel van “de afgifte van een document, ‘verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie’ genoemd”. Er blijkt aldus dat volgens de wil van de Europese wetgever de afgifte van de verblijfskaart is inbegrepen in de voorziene termijn van zes maanden vanaf de aanvraag.

De door verzoeker in het middel naar voor geschoven piste als zou hem een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie moeten worden afgegeven of terecht zou zijn afgegeven omdat de eerste bestreden beslissing hem niet werd ter kennis gebracht binnen de voorziene termijn van zes maanden, kan niet worden gevolgd.

Allereerst dient erop te worden gewezen dat de verweerder in deze zaak vaststelde dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Daarnaast stelt de Raad vast dat artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet juncto artikel 10.1 van de richtlijn 2004/38/EG, op zichzelf genomen, niet voorzien in een vervaltermijn bij het verstrijken waarvan de beslissing wordt geacht positief te zijn, laat staan dat wordt voorzien in een vervaltermijn die inhoudt dat de laattijdige kennisgeving van een tijdig genomen beslissing recht geeft op de afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

De Belgische wetgever heeft in artikel 52, § 4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit wel een vervaltermijn voorzien, doch enkel in de situatie dat “geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet”. De Belgische wetgever heeft er hierbij aldus expliciet voor geopteerd om de vervaltermijn, bij overschrijding waarvan de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie dient te worden afgegeven, enkel te laten spelen indien binnen een termijn van zes maanden geen enkele beslissing werd genomen, doch deze niet uit te breiden tot de situatie waarin de beslissing niet binnen de termijn van zes maanden ter kennis werd gebracht.” (RvV nr.127.924, van 6 augustus 2014)

Waar verzoeker kritiek uit op het motief van “ten laste zijn”, dient te worden opgemerkt dat dit een bijkomend motief is dat niet tot de nietigverklaring kan leiden, nu tevens werd gemotiveerd dat de referentiepersoon niet aantoonde over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

De bestreden beslissing luidt hieromtrent als volgt:

“Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen ‘dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan

honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt'.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- Attest van werkloosheidsuitkering voor de maand november en december 2015

Gezien de Belgische onderdaan een werkloosheidsuitkering krijgt en niet bewijst dat zij heden actief op zoek is naar werk, voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk wordt vermeld dat de Belgische referentiepersoon die een werkloosheidsuitkering geniet, moet aantonen dat hij/zij actief naar werk zoekt. Deze vermelding volstaat als motivering in rechte.

Het Bestuur beschikt derhalve over een ruime appreciatie-bevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat het Bestuur discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan het Bestuur, in het raam van de uitoefening van die appreciatiebevoegdheid rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe door verzoeker overlegde bewijsstukken.

Inzake de vrijstelling om actief werk te zoeken, dient te worden opgemerkt dat verzoeker geen enkel stavingsstuk heeft bijgebracht van enige vrijstelling voor de referentiepersoon om zich beschikbaar te houden voor de arbeidsmarkt, noch uiteengezet te voldoen aan de voorwaarden van de werkloosheidsreglementering om vrijgesteld te zijn van die voorwaarde. Een bewijs van dergelijke vraag, laat staan van de inwilliging ervan, ligt niet voor zodat niet door het Bestuur kon worden afgeleid dat de Belgische referentiepersoon niet moest bewijzen actief op zoek te zijn naar werk.

Aangaande de behoefteanalyse, merkt verwerende partij op dat bij het beoordelen van de bestaansmiddelen de werkloosheidsuitkering van de referentiepersoon slechts in aanmerking wordt genomen voor zover de referentiepersoon kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. Aangezien verzoeker in zijn aanvraag geen bewijs heeft bijgebracht van een vrijstelling van die voorwaarde kon het voldaan zijn aan die vrijstelling niet automatisch door het Bestuur worden vastgesteld. Derhalve werd terecht vastgesteld dat de werkloosheidsuitkering niet in aanmerking kan worden genomen in de beoordeling van de bestaansmiddelen en dient er geen behoefteanalyse te worden uitgevoerd.

Het enige middel is ongegrond.”

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 40ter en 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat “uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende (blijkt) dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en

tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon", waarbij omstandig, aan de hand van de door de verzoeker voorgelegde documenten, wordt toegelicht dat de verzoeker *"niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat, en (...) niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen"*. Daarnaast wordt gemotiveerd dat de verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging nu *"de Belgische onderdaan een werkloosheidsuitkering krijgt en niet bewijst dat zij heden actief op zoek is naar werk"*. Ook de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat het *"legaal verblijf in België is verstreken"*. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 40bis, 40ter en 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Artikel 42, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt:

"Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier."

Te dezen laat de verzoeker gelden dat de verwerende partij binnen de zes maanden na de datum van het indienen van de aanvraag, *i.e.* de datum die wordt vermeld in de bijlage 19ter, ertoe gehouden was een beslissing ten gronde te treffen en dat het niet nemen van een beslissing binnen deze termijn geen beslissing werd genomen dit de erkenning van het verblijfsrecht impliceert. De verzoeker werpt op dat hij zich op 22 april 2016 gewend heeft tot de bevoegde burgerlijke stand en dat er op dat moment nog geen beslissing voorhanden was, dat hij werd verzocht om pasfoto's te deponeren en de vereiste administratieve bijdragen over te maken voor de F-kaart, wat hij naar eigen zeggen ook heeft gedaan. De verzoeker laat voorts gelden dat hij naderhand alsnog gecontacteerd werd om de thans bestreden beslissing te komen ophalen. Hij stelt vast dat er zich in het administratief dossier geen objectieve verifieerbare indicaties bevinden dat de bestreden beslissing daadwerkelijk op 18 april 2016 werd overgemaakt aan de bevoegde burgerlijke stand. De verzoeker laat gelden dat de thans bestreden beslissing niet binnen de wettelijke termijn van zes maanden aan de burgerlijke stand van de gemeente werd overgemaakt en dat hij het recht heeft om op basis van objectieve aanduidingen te kunnen verifiëren wanneer de bestreden beslissing aan de gemeente werd overgemaakt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 21 oktober 2015 een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de

hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van een Belg, en dat de thans bestreden beslissing werd genomen op 18 april 2016. Dit is binnen de door de wet voorziene termijn van zes maanden. Waar de verzoeker voorhoudt dat uit het administratief dossier geen objectief verifieerbare indicaties bestaan dat de bestreden beslissing daadwerkelijk op 18 april 2016 aan de gemeente werd overgemaakt, wordt erop gewezen dat zich in het administratief dossier een schrijven van 18 april 2016 gericht aan de burgemeester van Jette bevindt, waarin wordt gesteld dat de aanvraag van de verzoeker geweigerd wordt door middel van een bijlage 20. Waar de verzoeker stelt dat hij zich op 22 april 2016 gewend heeft tot de bevoegde burgerlijke stand en dat er op dat moment nog geen beslissing voorhanden was, dat hij werd verzocht om pasfoto's te deponeren en de vereiste administratieve bijdragen over te maken voor de F-kaart, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien doet dit geen afbreuk aan het gegeven dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de beslissing wel degelijk op 18 april 2016 werd genomen. Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat hem een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie moest worden afgegeven omdat de bestreden beslissing niet binnen de door de wet voorziene termijn van zes maanden werd getroffen.

Een schending van artikel 42, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2.2. Artikel 40ter, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)”

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)”

Aangezien de verzoeker ouder is dan 21 jaar, diende hij, om aan de door de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden te voldoen, het bewijs te leveren dat hij ten laste is van zijn Belgische moeder, in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt.

Daar omtrent het *“ten laste”* zijn van de referentiepersoon geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de verwerende partij discretionair oordeelt of de verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. Aldus kan de verwerende partij in het raam van deze ruime appreciatiebevoegdheid rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden afleiden uit de daartoe relevante stukken en verklaringen die zij zelf bepaalt en waarvan zij de overlegging vereist.

De Raad verwijst naar de interpretatie van het begrip *“ten laste”* van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de arresten Jia (zaak C-1/05 van 9 januari 2007, §§ 35 en 37) en Reyes (zaak C-423/12 van 16 januari 2014). Daaruit volgt dat meerderjarige kinderen slechts een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag. In het arrest Reyes van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2,

punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

De verzoeker werpt op dat hij als minderjarige met zijn ouders naar België is gekomen en dat het, gelet op zijn procedureel parcours in het Rijk, kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat hij moet aantonen dat hij van in het land van herkomst ten laste is van de referentiepersoon. Hij stipt aan dat hij jarenlang illegaal in het Rijk heeft verbleven en dus niet gerechtigd was om arbeid te verrichten of een zelfstandige activiteit uit te oefenen en evenmin leefloon heeft genoten en dat de referentiepersoon zijn huur en de kosten voor zijn nutsvoorzieningen en andere facturen heeft betaald, zodat hij op actieve wijze heeft aangetoond ten laste van de referentiepersoon te zijn. De verzoeker betwist evenwel niet dat "(u)it de voorgelegde stukken (rekeningafschrift, schrijven van de advocaat) blijkt dat betrokkene de afgelopen maanden over een inkomen beschikte". De verzoeker stelt hierover in zijn verzoekschrift dat dit slechts van korte duur was en dat hij de maanden en jaren voor zijn aanvraag geen bron van inkomsten had. Hij laat gelden dat het loutere feit dat hij zijn leven verder in België wil opbouwen en dat hij enkele maanden nadat hij zijn aanvraag had ingediend loon heeft genoten uit een zelfstandige activiteit geen afbreuk doet aan het feit dat hij als ten laste van zijn moeder dient te worden beschouwd. Daargelaten de vraag of de verzoeker heeft aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste was van zijn moeder, is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in het kader van een door een descendent van een Belg ingediende aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger oordeelt dat het bewijs van diens eigen inkomsten aantoonde dat deze niet ten laste is van de Belg. Nu de verzoeker een verblijfsaanvraag indiende als persoon ten laste, is het niet onredelijk te oordelen dat wanneer blijkt dat de verzoeker "zelf over een inkomen beschikt, (...) niet gesteld (kan) worden dat hij financieel ten laste is van de referentiepersoon" en dat hij derhalve geen aanspraak kan maken op deze verblijfsgrond. De verzoeker laat nog gelden dat hij de stukken waaruit zijn inkomsten blijken pas heeft overgemaakt nadat de termijn vermeld op de bijlage 19ter reeds was verstreken, doch dit doet geen afbreuk aan het voorgaande. Het kan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet worden verweten bij het nemen van de bestreden beslissing met alle door de verzoeker overgemaakte stukken rekening te hebben gehouden.

Een schending van artikel 40bis *iuncto* artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2.3. *In casu* is de bestreden beslissing gestoeld op twee afzonderlijke motieven die elk op zich de bestreden beslissing kunnen verantwoorden, met name 1) dat "uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende (blijkt) dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon" en 2) dat de verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging nu "de Belgische onderdaan een werkloosheidsuitkering krijgt en niet bewijst dat zij heden actief op zoek is naar werk". Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om de bestreden beslissing te schragen. Uit hetgeen hiervoor werd uiteengezet blijkt dat de verzoeker er niet in geslaagd is om het eerste motief te weerleggen. Bijgevolg heeft de verzoeker, daargelaten de vraag of de referentiepersoon al dan niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en daargelaten de vraag of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een behoeftanalyse diende te maken, geen belang bij zijn kritiek op het tweede motief van de bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van deze grief kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt luidde:

"(...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

(...)"

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat "de Belgische onderdaan een werkloosheidsuitkering krijgt en niet bewijst dat zij heden actief op zoek is naar werk" zodat de verzoeker niet voldoet "aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging".

Te dezen laat de verzoeker, met verwijzing naar het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, gelden dat de referentiepersoon "niet (dient) te bewijzen dat hij actief op zoek is naar werk als hij vrijgesteld is van de verplichting om beschikbaar te zijn op de arbeidsmarkt overeenkomstig artikel 89 en 98bis koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering". Hij stipt aan dat dit gegeven nergens in de bestreden beslissing werd onderzocht. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel niet dat aan de verwerende partij enig document werd voorgelegd waaruit zou blijken dat de referentiepersoon vrijgesteld is van de verplichting om beschikbaar te zijn op de arbeidsmarkt. Aldus kan het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet verweten worden met dit gegeven – waarvan overigens ook thans geen enkel (begin van) bewijs wordt overgemaakt – geen rekening te hebben gehouden. De bewijslast inzake het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust op de aanvrager van het recht op verblijf, die voldoende concrete gegevens moet aanbrengen aangaande de bestaansmiddelen waarover de Belgische referentiepersoon beschikt. Indien de referentiepersoon effectief vrijgesteld is van de verplichting om actief naar werk te zoeken, dan rustte op de verzoeker de verplichting de nodige bewijsstukken hiertoe aan de verwerende partij over te maken. Geenszins rust op de verwerende partij de verplichting om in het geval dat de verzoeker bewijzen van een werkloosheidsuitkering voorlegt, op eigen initiatief te gaan onderzoeken of de referentiepersoon al dan niet is vrijgesteld van de verplichting om actief werk te zoeken.

Waar de verzoeker aanvoert dat de vereiste dat de referentiepersoon een inkomen heeft dat gelijk is aan ten minste 120% van het leefloon van een persoon met een gezin ten laste strijdig is met de rechtspraak van het Hof van Justitie en dat bestaansmiddelen die minstens gelijk zijn aan 100% van het leefloon voor een persoon met een gezin ten laste voldoende zouden moeten zijn, wordt er vooreerst op gewezen dat niet wordt aangetoond dat de referentiepersoon *in casu* beschikt over bestaansmiddelen die minstens gelijk zijn aan 100% van het leefloon voor een persoon met een gezin ten laste, zodat niet wordt ingezien welk belang de verzoeker heeft bij zijn grief. Bovendien oefent hij in wezen kritiek uit op de wet, waarvoor de Raad niet bevoegd is (cf. RvS 21 januari 2014, nr. 226.131).

Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2.4. Eveneens ten overvloede wordt er op gewezen dat artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt luidde:

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging nu *“de Belgische onderdaan een werkloosheidsuitkering krijgt en niet bewijst dat zij heden actief op zoek is naar werk”*. Nu uit het voorgaande is gebleken dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot deze vaststelling is gekomen, wordt niet ingezien waarom de verwerende partij *“een behoefteanalyse (moest) maken van het gezin”* en op basis daarvan bepalen *“welke bestaansmiddelen verzoekers nodig hebben om in de behoeften van hun gezin te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid”*. Een gebrek aan bewijs van bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet impliceert namelijk de afwezigheid van elk bestaansmiddel zoals gedefinieerd in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en wanneer deze bestaansmiddelen onbestaande zijn, komt het immers evident voor dat zij ook onvoldoende zijn om te voorkomen dat de verzoeker, die als bloedverwant in neergaande lijn van zijn Belgische moeder dient aan te tonen dat hij ten laste is van haar, op zijn beurt ten laste zou vallen van de openbare overheden (*cf.* RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

Een schending van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2.5. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 40bis, 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.2.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

D. DE BRUYN